V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

EFTA-DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

av den 23 januari 2012

i mål E-2/11

STX Norway Offshore AS m.fl. mot norska staten, företrädd av Tariffnemnda

(Frihet att tillhandahålla tjänster – direktiv 96/71/EG – Utstationering av arbetstagare – Minimilön – Maximal arbetstid – Ersättning för vissa arbetsuppgifter som kräver övernattning – Ersättning för kostnader)

(2012/C 136/05)

Domstolen avgav den 23 januari 2012 i mål E-2/12 ett rådgivande yttrande i enlighet med artikel 34 i avtalet mellan Eftastaterna om upprättande av en övervakningsmyndighet och en domstol. Yttrandet hade begärts av Borgarting lagmannsrett (andra instansrätt) i målet STX Norway Offshore AS m.fl. mot norska staten, företrädd av Tariffnemnda och gäller förenligheten med EES-lagstiftningen vad avser arbets- och anställningsvillkor vilka föreskrivs i kollektivavtal som förklarats ha allmän giltighet inom varvsindustrin samt tolkningen av artikel 36 i EES-avtalet och artikel 3 i den rättsakt som det hänvisas till i punkt 30 i bilaga XVIII till EES-avtalet, dvs. direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster, anpassad till EES-avtalet genom protokoll 1 till detta avtal. Domstolen, sammansatt av Carl Baudenbacher, president, Per Christiansen och Páll Hreinsson (referent), domare, avgjorde frågan enligt följande:

1. Termen ”längsta arbetstid och kortaste vilotid” i artikel 3.1 första stycket led a i direktiv 96/71/EG avser villkoren för ”längsta tillåtna normalarbetstid”, såsom den som beskrivs i begäran om ett rådgivande yttrande.

2. Artikel 3.1 första stycket led c i direktiv 96/71/EG, så som det tolkas i ljuset av artikel 36 i EES-avtalet, hindrar i princip en EES-stat från att ålägga ett företag som är etablerat i en annan EES-stat och som tillhandahåller tjänster på den förra statens territorium, att betala sina arbetstagare den minimilön som finns fastställd i nationella bestämmelser i den staten, för arbetsuppgifter som kräver övernattning utanför hemmet, såvida inte bestämmelserna för sådan extra ersättning avser att uppnå ett mål av allmänt intresse och tillämpningen av dem inte är oproportionerlig. Det kommer an på de nationella myndigheterna eller, i förekommande fall, domstolarna i den mottagande EES-staten, att avgöra huruvida dessa bestämmelser i själva verket avser att uppnå ett mål av allmänintresse och så sker på lämpligt sätt.

3. Enligt direktiv 96/71/EG har en EES-stat inte någon möjlighet att garantera arbetstagare på sitt territorium som utstationerats från en annan EES-stat traktamente som täcker rese-, mat- och inkvarteringskostnader vid arbetsuppgifter som kräver övernattning utanför hemmet, om detta inte kan motiveras på grundval av bestämmelser om ordre public.

4. Hur stor andel av de anställda som omfattades av det relevanta kollektivavtalet, innan det förklarades ha allmän giltighet, har inte någon betydelse för svaren på frågorna 1 a, 1 b och 1 c.